

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 378/2018-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 62 Ek 134/2017 z 13. apríla 2018 a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 62 Ek 134/2017 z 27. júna 2018 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 62 Ek 134/2017 z 13. apríla 2018 (ďalej aj „prvé napadnuté uznesenie“) a uznesením okresného súdu sp. zn. 62 Ek 134/2017 z 27. júna 2018 (ďalej aj „druhé napadnuté uznesenie“), ktoré sťažovateľka navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že na okresnom súde je pod sp. zn. 62 Ek 134/2017 vedené exekučné konanie, v ktorom sťažovateľka vystupuje v postavení povinnej. V označenom exekučnom konaní sa oprávnená [REDAKOVANÉ], Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska (ďalej len „oprávnená“), domáha na sťažovateľke vymoženia sumy vo výške 318 066,47 € s prísl. na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 37 Cb 61/2013 z 23. januára 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 Cob 225/2015 z 22. augusta 2017 (ďalej len „exekučný titul“). Oprávnená zmluvou o postúpení pohľadávky uzatvorenou 12. septembra 2017 medzi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“) ako postupcom a oprávnenou ako postupníkom preukázala, že na ňu prešlo právo vyplývajúce z exekučného titulu a je osobou oprávnenou na podanie návrhu na vykonanie exekúcie.

3. [REDAKOVANÉ] zanikla zlúčením k 27. októbru 2017 a jej právnym nástupcom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“).

4. Dňa 4. januára 2017 bol okresnému súdu prostredníctvom súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] povereného vykonaním exekúcie doručený návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodnila niekoľkými dôvodmi. Ako prvý dôvod uviedla, že postúpenie pohľadávky na oprávnenú je absolútne neplatné, pretože oprávnená bola ako právnická osoba registrovaná 26. apríla 2017 a zmluva o postúpení pohľadávky bola

podpísaná 12. septembra 2017, teda v čase keď [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nevlastnila dostatočný majetok na uspokojenie svojich veriteľov. Dôvodom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky je podľa názoru sťažovateľky i to, že v mene oprávnenej podpísal túto zmluvu [REDAKOVANÉ], ktorého splnomocnila [REDAKOVANÉ] ako riadiaci partner, v zastúpení [REDAKOVANÉ], avšak toto splnomocnenie svojou všeobecnosťou považuje za absolútne neplatné. Sťažovateľka ďalej poukázala na to, že v čase postúpenia pohľadávky bolo na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vyhlásených 27 exekúcií, v ktorých jej exekútori poverení vykonaním jednotlivých zakázali nakladať so svojím majetkom, a preto bolo postúpenie pohľadávky na oprávnenú zjavne v rozpore s týmto zákazom.

5. Okresný súd prvým napadnutým uznesením návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietol. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia sa, citujúc relevantnú právnu úpravu, zaoberal námietkami, ktoré vo svojom návrhu nastolila sťažovateľka, keď uviedol, že „Právomoc konať v mene [REDAKOVANÉ] vyplýva zo zápisnice z prvého zhromaždenia spoločníkov, v ktorej je deklarované, že [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je vymenovaná za riadiaceho spoločníka komanditnej spoločnosti ako komplementár, zastúpená [REDAKOVANÉ]. Predmetnú zápisnicu predložil oprávnený s úradným prekladom. Uvedenou zápisnicou mal súd preukázanú skutočnosť že [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpená [REDAKOVANÉ] bola oprávnená na udelenie splnomocnenia pre [REDAKOVANÉ] v mene [REDAKOVANÉ]. Následne [REDAKOVANÉ] splnomocil advokáta [REDAKOVANÉ] na právne zastupovanie v splnomocnení vymedzených veciach dňa 26. 09. 2017.

... Čo sa týka povinným napádanej všeobecnej plnej moci, ktorou oprávnený splnomocnil [REDAKOVANÉ] aby konal ako skutočný a faktický zákonný zástupca oprávneného, súd uvádza že Občiansky zákonník ustanovuje že v plnej moci musí byť vymedzený jej rozsah, avšak nedefinuje hranicu tohto rozsahu ani spôsob ako má byť rozsah vymedzený, predovšetkým však rozsah plnej moci nijakým spôsobom nelimituje. Rovnako aj § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka predpokladá samotné konanie štatutárnym orgánom alebo konanie prostredníctvom zástupcu, pričom nerozlišuje rozsah udeleného plnomocnenstva. Ak by bolo

úmyslom zákonodarcu vylúčiť všeobecnú plnú moc pri právnických osobách, tak by túto limitáciu jednoznačným spôsobom vyjadril v texte zákona. V každom prípade je nutné aby bol z plnej moci zrejmý rozsah oprávnenia splnomocnenca, rozhodujúci je preto obsah plnej moci (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 433/01)... Súd má za to, že v splnomocnení, ktoré udelil oprávnený [REDAKOVANÉ] je v texte splnomocnenia vymedzený rozsah splnomocnencových oprávnení v súlade s ustanoveniami Občianskeho a Obchodného zákonníka. Čo sa týka samotnej Zmluvy o postúpení pohľadávky, súd má za to že bola uzatvorená v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka a oprávnený v konaní prostredníctvom listinných dôkazov preukázal splnenie povinnosti stanovenej v § 526 ods. 1 tým že riadne oznámil postúpenie pohľadávky povinnému, čím boli naplnené všetky zákonné predpoklady na platné postúpenie pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka.

... Súd sa ďalej zaoberal argumentom povinného, že v čase postúpenia pohľadávky na oprávneného bolo na [REDAKOVANÉ] vyhlásených 27 exekúcií, v ktorých poverení exekútori zakázali povinnému, aby odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nakladal so svojim majetkom. Súd uvádza, že povinný nepredložil na podporu svojich tvrdení relevantný doklad (doručené Upovedomenie o začatí exekúcie) ani v jednej z 27 uvedených exekúcií. Odhliadnuc od tejto skutočnosti súd uvádza, že zmyslom upovedomenia o začatí exekúcie podľa § 61c a 61d Exekučného poriadku je upozorniť povinného aby neuskutočňoval úkony, ktoré by viedli k zmenšeniu alebo zbaveniu sa jeho majetku, a tým k sťaženiu alebo k znemožneniu uspokojenia oprávneného. Už zo znenia § 61 d ods. 2 jasne vyplýva, že sankciou za nakladanie s majetkom v rozpore s upovedomením o začatí exekúcie nespôsobuje neplatnosť takéhoto úkonu, ale jeho odporovateľnosť. Ak by totiž s porušením všeobecného zákazu nakladať s majetkom mali byť spájané následky absolútnej neplatnosti právnych úkonov, potom by povinný nemohol robiť ani také úkony, ktoré by smerovali k uspokojeniu pohľadávky oprávneného, čo by odporovalo samotnému zmyslu exekučného konania. Naopak výklad spájajúci s porušením uvedeného zákazu následky odporovateľnosti právnych úkonov umožňuje povinnému, bez rizika takéhoto následku, robiť právne úkony nakladania s majetkom smerujúce k uspokojeniu oprávneného (vid'. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 107/2007). “.

6. Ako ďalej vyplynulo z obsahu odôvodnenia prvého napadnutého uznesenia, v priebehu posudzovania návrhu na zastavenie exekúcie doručila sťažovateľka súdu dokument s názvom „*Oznámenie o zániku časti vymáhanej pohľadávky oprávneného voči povinnému jej splnením*“, ktorým súdu oznámila, že došlo k zániku pohľadávky vo výške 400 000 € jednostranným započítaním judikovaných pohľadávok sťažovateľky voči oprávnenej na základe rozhodcovského rozsudku sp. zn. RD/17/2018 zo 6. februára 2018 právoplatného a vykonateľného 20. februára 2018, vydaného ad hoc rozhodcom [REDAKOVANÉ]. Keďže okresný súd nemal dostatočne preukázanú právomoc rozhodcovského súdu, vyzval rozhodcu na zapožičanie označeného originálu spisu, z ktorého zistil, že sťažovateľka ako žalobkyňa žalovala [REDAKOVANÉ] o zaplatenie sumy vo výške 400 000 € s prísl. Na základe všetkých zistených skutočností (s. 12 a 13 prvého napadnutého uznesenia) okresný súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka nebola platne dojednaná (oprávnená a sťažovateľka do začatia rozhodcovského konania, ale ani po jeho začatí neuzatvorili rozhodcovskú zmluvu, ani rozhodcovskú doložku tak, ako to ustanovuje zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov), rozhodcovský súd nemal právomoc konať a rozhodovať v danej veci a sťažovateľka si nemala uplatňovať svoje právo prostredníctvom rozhodcovského súdu. Sťažovateľka si tak uplatnila voči oprávnenej jednostranné započítanie pohľadávky na základe nespôsobilého exekučného titulu a exekučný súd nemohol akceptovať rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu.

7. Proti prvému napadnutému uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou sťažovateľka podala sťažnosť. Sudca okresného súdu sťažnosť druhým napadnutým uznesením ako nedôvodnú zamietol stotožniac sa s odôvodnením napadnutého uznesenia vyššej súdnej úradníčky.

8. Proti obom uzneseniam okresného súdu nasmerovala sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť, ktorej obsah rozdelila do dvoch častí. Prvá časť jej sťažnosti je venovaná zneniu zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom

od 1. apríla 2017, ktorý je podľa jej názoru v rozpore s čl. 46 ods. 1, čl. 141 ods. 1 a 2, čl. 143 ods. 1 a 2 ústavy. Dôvodí, že je porušením ústavy, ak prvostupňový súd vydáva konečné súdne rozhodnutia, proti ktorým už neexistuje možnosť podať odvolanie na druhostupňovom súde alebo dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

9. Druhá časť jej sťažnosti sa týka označenej exekučnej veci, v ktorej je účastníčkou na strane povinnej. Podľa jej názoru okresný súd nezákonne, nesprávne, právne nepreskúmateľne a s použitím neplatných právnych noriem a prejudiciálnych rozhodnutí zamietol jej návrh na zastavenie exekúcie, ako aj návrh na uplatnenie započítania pohľadávky voči exekvovanej pohľadávke. Pred ústavným súdom opätovne predostiera námietky týkajúce sa neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a na to nadväzujúcej aktívnej legitímácie oprávnenej na podanie návrhu na vykonanie exekúcie. Ďalej namieta, že exekučný súd pochybil, keď odmietol zápočet jej pohľadávky voči exekvovanej pohľadávke. O tomto zápočte nemal exekučný súd vôbec rozhodovať, ale mal podanie súdneho exekútora odmietnuť s tým, že o vzájomnom zápočte pohľadávok podľa § 61e Exekučného poriadku sa už nerozhoduje, ale na tento zápočet sa iba prihliadne pri konečnom rozvrhu exekúcie. Ani súdny exekútor a ani exekučný súd tak podľa názoru sťažovateľky nemali právo odmietnuť vzájomný zápočet pohľadávky sťažovateľky, a už vôbec nie «... z dôvodu bližšie nedefinovaného zmeškania lehoty „bez zbytočného odkladu“. Táto hypotéza exekučného súdu je vymyslená. Sťažovateľ – povinný svoju pohľadávku prvýkrát uplatnil dňa 13.03.2015 v rámci odvolacieho konania na Krajskom súde v Trenčíne, čo je potvrdené v Uznesení Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 Cob/225/2015-917 z 31.07.2017... Právo sťažovateľa uplatňovať si stále ten istý zápočet - námietku proti pohľadávke oprávneného mu zostali zachované aj po postúpení pohľadávky na [REDAKOVANÉ]. Tu vôbec nebolo dôležité nejaké osobitné oznámenie [REDAKOVANÉ], nakoľko túto skutočnosť sťažovateľ oznámil v rámci súdneho konania so [REDAKOVANÉ] resp. [REDAKOVANÉ] Univerzálny splnomocnenec [REDAKOVANÉ] o tejto skutočnosti vedel a taktiež advokát oprávneného [REDAKOVANÉ].

K tomu, aby sťažovateľ mohol započítať svoju pohľadávku voči exekvovanej pohľadávke, musel nadobudnúť exekučný titul. Po nadobudnutí exekučného titulu svojej

pohľadávky, t. j. Rozhodcovského rozsudku RD/17/2018 z 06.02.2018 formálne opätovne túto pohľadávku započítal s exekvovanou pohľadávkou. Nejednalo sa o prvé započítanie, ako to označil exekučný súd, ale o opakovaný právny úkon z dôvodu splnenia § 61e Exekučného poriadku. Exekučný súd úmyselne túto skutočnosť ignoroval.».

10. Okrem toho sťažovateľka poukázala na to, že exekučný súd nemal právo posudzovať predložený exekučný titul, ktorým sťažovateľka započítavala vzájomnú pohľadávku voči oprávnenej, tobôž ak išlo o nespotebitel'ský rozhodcovský rozsudok. V tomto smere uvádza, že ide o „*absurdné ignorovanie Zákona č. 244/2002 Z. z. a § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Táto pohľadávka sťažovateľa nebola predmetom exekučného konania a exekučný súd si svojvoľne prisvojil nezákonné právo sa k nej vyjadrovať a preskúmať, čo je zásadné porušenie § 200 Exekučného poriadku v nadväznosti na § 28 CSP. Týmto nezákonným konaním exekučný Okresný súd Banská Bystrica v konaní pod sp. zn. 62Ek/134/2017 spôsobil sťažovateľovi vznik priamej škody v sume 400 000,- EUR s príslušenstvom. Exekučný súd nezákonným odmietnutím vzájomného zápočtu pohľadávky umožnil schránkovej škótskej spoločnosti (nelegitímnemu oprávnenému) doslovne okradnúť sťažovateľa o uvedenú sumu.*“.

11. V závere sťažnosti sťažovateľka rekapituluje, že s ohľadom na všetky ňou uvádzané argumenty existovali v jej veci dôvody na to, aby exekučný súd zastavil exekúciu a túto vyhlásil za neprípustnú. Od ústavného súdu taktiež žiada, aby jej priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 428 517,14 €, pretože jej bolo znemožnené efektívne uplatňovať v exekučnom konaní svoju judikovanú pohľadávku na zápočet voči pohľadávkou oprávnenej. Zároveň je sťažovateľka toho názoru, že v jej prípade je potrebné odložiť vykonateľnosť druhého napadnutého uznesenia, v opačnom prípade jej hrozia v budúcnosti neodstrániteľné následky spočívajúce v tom, že sa nebude môcť domôcť svojho nároku, pretože oprávnená je nekontaktná schránková spoločnosť so sídlom v Škótsku, ktorá nemá v Slovenskej republike žiaden hnutel'ný alebo nehnuteľný majetok. Okrem toho, neskoršie i keď pozitívne rozhodnutie okresného súdu, resp. ústavného súdu by neznamenal istotu uspokojenia z majetku oprávnenej, v čom vidí možnosť vzniku nenapraviteľných následkov.

12. Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci následne nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 62Ek/134/2017 z 13.04.2018 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa... na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 62Ek/134/2017 z 27.06.2018 porušené bolo.

3. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 62Ek/134/2017 z 13.04.2018 a Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 62Ek/134/2017 z 27.04.2018 sa zrušuje a vec sa Okresnému súdu Banská Bystrica vracia na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi... sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 428 517,14 EUR, ktoré je Okresný súd Banská Bystrica povinný sťažovateľovi... vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažovateľovi... sa priznávajú trovy právneho zastúpenia vo výške 390,50 EUR, ktoré je porušovateľ základného práva alebo slobody povinný zaplatiť na účet [REDAKOVANÉ], advokáta do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

17. Sťažovateľka v rámci prvej časti sťažnosti tvrdí, že Exekučný poriadok v znení platnom do 1. apríla 2017 je v rozpore s čl. 46 ods. 1, čl. 141 ods. 1 a 2, čl. 143 ods. 1 a 2 ústavy. Dôvodí tým, že exekučný súd (okresný súd) je od 1. apríla 2017 jediným exekučným súdom a exekučné konanie je právoplatne ukončené rozhodnutím sudcu okresného súdu. Podľa jej názoru je preto porušením ústavy, ak súd prvej inštancie vydáva konečné rozhodnutia, proti ktorým už neexistuje možnosť podať odvolanie na súde vyššej inštancie, resp. dovolanie na najvyššom súde.

18. Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je ústavný súd oprávnený rozhodnúť o porušení základných práv a slobôd, avšak nie je súčasne oprávnený posudzovať súlad právneho predpisu, na základe ktorého označený orgán postupoval, s právnym predpisom vyššej právnej sily a v závislosti od výsledku takéhoto posúdenia následne rozhodnúť o porušení základného práva alebo slobody sťažovateľa.

19. Okrem toho, o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom rozhoduje ústavný súd v konaní podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy. Ústavná a zákonná úprava koncipuje toto konanie ako osobitné konanie a nepripúšťa možnosť, aby sa uskutočnilo ako súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom, teda ani v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Navyše, na toto konanie je podľa čl. 131 ods. 1 ústavy daná právomoc pléna ústavného súdu a možno ho začať len na návrh aktívne procesne legitimovaných subjektov uvedených v čl. 130 ods. 1 písm. a) až g) ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. a) až g) zákona o ústavom súde, ktorých výpočet je taxatívny. Sťažovateľka ako právnická osoba medzi tieto osoby nepatrí, a preto nie je oprávnená domáhať sa vyslovenia nesúladu zákona, resp. jeho niektorých ustanovení s ústavou; na podanie takéhoto návrhu jej chýba aktívna legitímácia.

20. Z uvedených dôvodov ústavný súd musel sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II. 1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 62 Ek 134/2017 z 13. apríla 2018

21. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie označených základných práv a slobôd uznesením okresného súdu z 13. apríla 2018 poukazuje na to, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je

rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z princípu subsidiarity plynie, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

22. Napadnutým rozhodnutím je okrem iného i uznesenie okresného súdu z 13. apríla 2018 vydané vyššou súdnou úradníčkou. Takéto rozhodnutie mohlo byť (a v tomto prípade aj bolo) preskúmané v zmysle § 239 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 202 ods. 1 druhej vety Exekučného poriadku súdom prvej inštancie, a to na základe sťažnosti sťažovateľky ako osobitného prostriedku procesnej obrany. O sťažnosti sťažovateľky rozhodol sudca okresného súdu uznesením z 27. júna 2018, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiu okresného súdu z 13. apríla 2018. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci. Ústavný súd sa tak v ďalšom priebehu predbežného prerokovania sťažnosti venoval len časti sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu z 27. júna 2018.

II. 2. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 62 Ek 134/2017 z 27. júna 2018

23. Sťažovateľka napokon namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom podrobnejšie odôvodnenie porušenia týchto práv rozviedla v sťažnosti

obdobne, ako to už urobila v sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyššou súdnou úradníčkou. Z obsahu ústavnej sťažnosti je tak zrejmé, že sťažovateľka od ústavného súdu očakáva prehodnotenie záveru, ku ktorému dospel exekučný súd.

24. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

25. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

26. Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už ústavný súd v minulosti judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

27. Námietky, ktoré sťažovateľka predostiera v prospech svojho sťažnostného petitu možno v podstate rozdeliť do troch okruhov. Prvý okruh tvoria námietky týkajúce sa aktívnej legitímácie oprávnenej na podanie návrhu na vykonanie exekúcie, druhý okruh pozostáva z argumentov smerujúcich k záveru o nesprávosti odmietnutia zápočtu pohľadávky sťažovateľky voči exekvovanej pohľadávke a tretí okruh sa týka preskúmania rozhodcovského rozsudku predloženého sťažovateľkou. Uvedené okruhy sťažovateľka zastrešuje námietskou o arbitrárnosti druhého uznesenia okresného súdu z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci.

28. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, IV. ÚS 292/04) je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností.

29. Ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia.

30. S ohľadom na uvedené pristúpil ústavný súd k preskúmaniu odôvodnenia druhého napadnutého uznesenia okresného súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľkou označených článkov ústavy a dohovoru. Tento prieskum vykonal v medziach svojich právomocí, keď posudzoval kvalitu odôvodnenia namietaného

rozhodnutia a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorá bola vo veci sťažovateľky aplikovaná.

31. Ako vyplýva z odôvodnenia druhého napadnutého uznesenia, okresný súd sa vo veci sťažovateľky zaoberal najskôr exekučným titulom predloženým oprávnenou. V súdnom konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný, sa žalobkyňa [REDACTED] [REDACTED] domáhala uhradenia ceny diela za prestavbu predajne a sťažovateľka, vystupujúca v procesnom postavení žalovanej, namietala uhradenie ceny diela. Okresný súd po preskúmaní exekučného titulu, ktorý bol výsledkom označeného súdneho konania, konštatoval, že sťažovateľka ním bola právoplatne zaviazaná plniť v ňom uloženú povinnosť. Ani sťažovateľka túto skutočnosť nepopiera, keď sama v ústavnej sťažnosti uvádza, že „*nespochybňuje exekvovanú pohľadávku*“.

32. Sťažovateľka však spochybňuje aktívnu legitimáciu oprávnenej [REDACTED] [REDACTED]. Okresný súd sa preto zaoberal otázkou, ako prešlo právo vyplývajúce z exekučného titulu na inú osobu, než bol subjekt označený v návrhu na vykonanie exekúcie. Okresný súd zistil, že oprávneným je zahraničná právnická osoba založená 26. apríla 2017 podľa škótskeho práva a zapísaná v škótskom obchodnom registri, čo oprávnená okresnému súdu v súlade s § 48 ods. 3 písm. b) bodom 2 Exekučného poriadku preukázala výpisom z evidencie, do ktorej bola zapísaná, spolu s úradným prekladom. Ďalej sťažovateľka namietala, že zmluva o postúpení pohľadávky uzatvorená medzi [REDACTED] [REDACTED] ako postupcom a oprávnenou ako postupníkom je neplatná, pretože ju podpísala zo strany oprávnenej neoprávnená osoba. Okresný súd v tejto súvislosti poukázal na závery vyššej súdnej úradníčky, s ktorými sa stotožnil, tieto doplnil (s. 29 a 30 druhého napadnutého uznesenia) a následne k argumentu sťažovateľky o absolútnej neplatnosti plnej moci podporenou poukazom na judikatúru ústavného súdu uviedol: «*Z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 353/2012-17 zo dňa 1.8.2012, na ktorý opakovane poukazoval povinný súd zistil, že tento bol prijatý v skutkovo odlišnej veci, kde Ústavný súd SR judikoval, že zo splnomocnenia udeleného splnomocnencovi ako generálna plná moc v rozsahu „na všetky úkony v rozsahu práv konateľa spoločnosti“, nevyplýva, že zahŕňa aj oprávnenie podať ústavnú sťažnosť, respektíve splnomocniť advokáta na podanie*

ústavnej sťažnosti, nakoľko v ňom nie je výslovne uvedené, že splnomocnenec je oprávnený podať ústavnú sťažnosť a splnomocniť advokáta na podanie ústavnej sťažnosti v mene sťažovateľky. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že na základe takto predloženej plnej moci splnomocnenec nemohol účinne udeliť plnú moc advokátovi na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky, sťažnosť odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou. Sudca vzhľadom na uvedené závery Ústavného súdu SR poukazuje, na skutočnosť, že predmetné rozhodnutie Ústavného súdu SR nebolo možné aplikovať na posudzovaný prípad. Súd sa svojím záverom preto neodklonil od záveru prijatého predmetným rozhodnutím Ústavného súdu SR. V posudzovanom prípade totiž nešlo o generálne splnomocnenie, nakoľko v splnomocnení bol uvedený jeho rozsah a výslovne v ňom bolo uvedené aj to, že splnomocnenec je oprávnený „delegovať a subdelegovať toto splnomocnenie a vydávať ďalšie splnomocnenia v mene spoločnosti“, čo je v súlade s § 33a Občianskeho zákonníka. Keďže z predložených dokumentov v súdnom spise objektívne vyplynuli vyššie uvedené závery, subjektívne pochybnosti a tvrdenia povinného o neplatnom podpise zmluvy o postúpení pohľadávky a plnej moci, súd nepovažoval za dôvodné a preukázané.» Na základe týchto skutočností ale i ďalších podrobne rozvedených v rámci odôvodnenia druhého napadnutého rozhodnutia (s. 29 až 32) okresný súd túto otázku uzavrel tak, že nemá pochybnosti o tom, že oprávnená je subjektom práva, že zmluva o postúpení pohľadávky bola uzatvorená medzi oprávnenými osobami, a niet pochyb ani o platnosti splnomocnenia. Ani ústavný súd nenašiel žiaden dôvod spôsobilý spochybniť záver okresného súdu o tom, že návrh na vykonanie exekúcie podal subjekt, na ktorý prešlo právo z exekučného titulu, teda osoba aktívne legitimovaná na podanie takéhoto návrhu.

33. Následne sťažovateľka predostrela nové skutkové tvrdenia, keď si jednostranným právnym úkonom po začatí exekúcie započítala svoju pohľadávku voči pohľadávke oprávnenej, tvrdiac, že časť pohľadávky oprávnenej zanikla splnením. Ako exekučný titul predložila rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/17/2018 vydaný ad hoc rozhodcom [REDAKOVANÉ], ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 20. februára 2018. Rozsudok bol vydaný v rozhodcovskom konaní, ktoré začalo na základe žaloby sťažovateľky zo 17. januára 2018 nasmerovanej proti žalovanej [REDAKOVANÉ]

██████████ (ako právnej nástupkyni ██████████ ██████████). ██████████
██████████ ním bola zaviazaná uhradiť sťažovateľke sumu vo výške 400 000 € s prísl. Pokiaľ išlo o žalovaného v rozhodcovskom konaní, okresný súd uviedol, že ide o právneho nástupcu postupcu, ktorý zanikol zlúčením a bol vymazaný z obchodného registra k 27. októbru 2017. Z predloženého rozhodcovského rozsudku bolo okresnému súdu zrejmé, že povinnosť z neho vyplývajúca je uložená inej osobe ako oprávnenej. Sťažovateľka teda nepredložila súdu exekučný titul, na základe ktorého by mohla viesť exekúciu voči oprávnenej, ako to predpokladá ustanovenie § 61e Exekučného poriadku, a teda nejde sa o vzájomnú pohľadávku sťažovateľky voči oprávnenému v exekučnom konaní.

34. Sťažovateľka si po začatí exekúcie započítavala voči oprávnenej pohľadávku, ktorú mala ako dlžník voči postupcovi (pôvodnému veriteľovi ██████████) s tým, že ju započítavala v zmysle § 529 Občianskeho zákonníka voči oprávnenej ako voči postupníkovi. Okresný súd poukázal na to, že *«povinný ako dlžník má voči oprávnenému ako postupníkovi (novému veriteľovi) právo vzniesť všetky námietky, ktoré mal voči postupcovi (pôvodnému veriteľovi), avšak za kumulatívneho splnenia zákonom stanovených podmienok, ktorými sú, a) ide o pohľadávky spôsobilé na započítanie, b) ide o pohľadávky, ktorými dlžník disponoval najneskôr v deň, kedy mu bolo postúpenie pohľadávky oznámené (resp. preukázané), t.j. pohľadávka dlžníka nebola medzičasom splnená a existovala v momente započítania a c) dlžník bez zbytočného odkladu oznámil postupníkovi svoje pohľadávky, ktoré mal v čase oznámenia postúpenia... Zákon však poskytuje právnu ochranu aj postupníkovi, ktorý nemusí mať v čase postúpenia pohľadávky vedomosť o existencii pohľadávok dlžníka a táto ochrana spočíva v povinnosti dlžníka, oznámiť postupníkovi takéto pohľadávky v lehote „bez zbytočného odkladu“ po tom, ako mu postupník oznámi postúpenie pohľadávky. Márne uplynutie lehoty... má za následok zánik práva započítať takéto pohľadávky voči postupníkovi.»*. S ohľadom na skutkové okolnosti prípadu (bod 72 druhého napadnutého uznesenia) okresný súd dospel k záveru, že *«... povinnému nič nebránilo uplatniť kompenzačnú námietku ešte počas súdneho konania, v ktorom bol vydaný exekučný titul a to priamo voči pôvodnému veriteľovi, postupcovi (a aj ju uplatnil, avšak potom vzal vzájomnú žalobu vylúčenú na samostatné konanie späť)»*. Rovnako

ani po tom, ako sa povinný dozvedel o postúpení pohľadávky (sám uvádza deň 4.10.2017), nič nebránilo povinnému v tom, aby bez zbytočného odkladu oznámil postupníkovi, že má pohľadávku voči postupcovi a započítal si túto svoju pohľadávku voči postupníkovi. Časový úsek medzi dňom 4.10.2017 a dňom 27.2.2018, kedy povinný oznámil oprávnenému započítanie pohľadávok (deň doručenia jeho právneho zástupcovi), teda v trvaní takmer 5 mesiacov, podľa názoru súdu nie je možné nijako považovať za oznámenie vzájomných pohľadávok v lehote „bez zbytočného odkladu“... ».

35. Podľa názoru ústavného súdu je pre posúdenie veci podstatné to, že sťažovateľka si započítala svoju tvrdenú pohľadávku vzájomným návrhom už v súdnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul a v ktorom bol žalobcom ešte pôvodný veriteľ [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. V priebehu konania však vzala sťažovateľka (nevedno z akých dôvodov) vzájomnú žalobu späť. V exekučnom konaní je situácia odlišná. Na to, aby sa po začatí exekúcie prihliadalo na jednostranné započítanie vzájomnej pohľadávky povinného voči oprávnenému je v zmysle § 61e Exekučného poriadku potrebné, aby bola pohľadávka priznaná exekučným titulom, na podklade ktorého by povinný mohol viesť exekúciu. Prvým dôležitým momentom je to, že sťažovateľka si nemohla v exekučnom konaní jednostranne započítať pohľadávku voči oprávnenej ako postupníkovi bez toho, aby ju doložila exekučným titulom. Druhým momentom je to, že sťažovateľka získala exekučný titul v rozhodcovskom konaní, ktoré iniciovala po začatí exekučného konania, a v ktorom žalovala právneho nástupcu pôvodného veriteľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Ako vyplynulo z napadnutých rozhodnutí, sťažovateľka nemala dojednanú rozhodcovskú doložku alebo uzatvorenú rozhodcovskú zmluvu ani so zaniknutou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ani s jej právnym nástupcom [REDAKOVANÉ] no napriek tomu predložila okresnému súdu rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul spôsobilý na započítanie. Z uvedeného dôvodu podala spoločnosť [REDAKOVANÉ] žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

36. Na uvedené nadväzuje posledný okruh námietok sťažovateľky týkajúci sa preskúmania exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti je na mieste poukázať na zistenia vyššieho súdneho úradníka, ktorý v prvom napadnutom

uznesení uviedol, že konanie pred rozhodcovským súdom « inicioval povinný, ktorý zostavil prostredníctvom právneho zástupcu dokument „Pokusu o zmier“ zo dňa 09. 01. 2018. Podľa uvedeného Pokusu o zmier, bol povinný vyzvaný neodkladne do 3 dní uhradiť dlžnú sumu vo výške 400.000,00 Eur a „ Zároveň, v prípade neuhradenia vyššie uvedených faktúr, sa klient obráti na mediátora/rozhodcu [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], za účelom riešenia sporu. V prípade odmietnutia mediácie, resp. mediačnej výzvy, nastáva platnosť rozhodcovskej doložky.“ Povinný sám vybral osobu, ktorá mala spor vyriešiť, pričom z takto formulovanej výzvy nevyplývalo jednoznačne, či sa mal spor rozhodnúť pred rozhodcom alebo mediátorom. Bez ohľadu na tento fakt, nebolo možné takúto výzvu považovať za rozhodcovskú zmluvu ani rozhodcovskú doložku. Predmetný Pokus o zmier bol jednostranným právnym úkonom urobený povinným, adresovaný [REDACTED]. Dohoda (rozhodcovská zmluva) by sa považovala za uzavretú, ak by vyjadrenie súhlasu adresáta ([REDACTED] bez výhrad došlo včas navrhovateľovi (povinnému). V predmetnej veci nebol [REDACTED] ani doručený dokument „Pokus o zmier“. K akceptácii návrhu zo strany povinného nedošlo nijakým spôsobom, neuvádza to povinný a nevyplýva to ani z predloženého rozhodcovského spisu. Rozhodcovská zmluva, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Z vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že písomná forma rozhodcovskej zmluvy/rozhodcovskej doložky nebola platne dojednaná, keďže mlčanie nemožno považovať za súhlas [REDACTED] [REDACTED] s rozhodcovskou doložkou. Zároveň súdu neboli predložené žiadne listinné dôkazy, preukazujúce vôľu [REDACTED] [REDACTED] s konaním pred rozhodcovským súdom.».

37. Sudca okresného súdu k tomu nadväzne v druhom napadnutom uznesení uviedol, že „vyšší súdny úradník v prejednávanej veci postupoval rovnako ako pri každom exekučnom titule, keď sa zaoberal formálnou a materiálnou vykonateľnosťou rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu a to bez rozdielu či ide o rozsudok všeobecného súdu alebo o rozsudok rozhodcovského súdu. Exekučný súd je oprávnený a zároveň povinný vyriešiť otázku, či bola daná právomoc rozhodcovského súdu o veci konať a rozhodovať. Nedostatok právomoci súdu (všeobecného aj rozhodcovského) sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať

rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. “. Zároveň sa okresný súd pozrel na vec z opačnej strany, uvádzajúc, že pokiaľ by exekučný súd neposudzoval formálnu vykonateľnosť exekučného titulu (t. j. či bol exekučný titul vydaný orgánom vybaveným k tomu právomocou), poskytol by takému titulu bezdôvodne súdnu ochranu. Taktiež by to znamenalo, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul by mohol vydať rozhodca v akejkoľvek veci bez založenia jeho právomoci a bez uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, čo by bolo neakceptovateľné a v rozpore s právom na súdnu a inú ochranu. Napokon zdôraznil, že pri skúmaní existencie rozhodcovskej zmluvy (doložky) neposudzoval vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku a postup súdu nijako nesmeroval k zrušeniu rozhodcovského rozhodnutia. Ústavný súd musí prisvedčiť okresnému súdu, že exekučný súd je (aj naďalej) oprávnený a zároveň aj povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný, tým ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Pokiaľ tak okresný súd v aktuálne posudzovanej veci postupoval, nemožno mu ani v tomto smere nič vytknúť.

38. Sťažovateľka teda (v čase posudzovania jej návrhu na zastavenie exekúcie) nepredložila okresnému súdu taký exekučný titul, na základe ktorého by mohla viesť exekúciu voči oprávnenej, ako to predpokladá § 61e Exekučného poriadku, a preto okresný súd na takéto jednostranné započítanie neprihliadol. V nadväznosti na zistenia o nedostatku relevantných dôkazov pre zastavenie exekúcie okresný súd uzavrel, že sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky, ktorým bol zamietnutý jej návrh na zastavenie exekúcie, je potrebné zamietnuť.

39. Ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľka pred ústavným súdom zopakovala námietky, ktoré už boli predmetom preskúmavania okresným súdom, na základe ňou podanej sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu vydanému vyššou súdnou úradníčkou, teda ústavná sťažnosť je vlastne iba pokračujúcou polemikou s právnym názorom okresného

súdu. Sťažovateľka tak stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštalácie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jej právnym názorom. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštaláciou v systéme všeobecného súdnictva.

40. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa však z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia na vec vzťahujúcich sa právnych predpisov interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Okrem toho, druhé napadnuté uznesenie okresného súdu (nadväzujúce na uznesenie vydané vyššou súdnou úradníčkou) obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, z ktorých je jednoznačne zrejmé, že sudca okresného súdu sa so všetkými námietkami sťažovateľky obsiahnutými v sťažnosti zaoberal a s týmito sa pomerne vyčerpávajúco vysporiadal. Ústavný súd preto zhrňujúco konštatuje, že závery, ku ktorým okresný súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyhodnotil i druhý a tretí okruh námietok sťažovateľky ako neopodstatnený.

41. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky s napadnutými rozhodnutiami okresného súdu ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (strán sporu). Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj

účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010), čomu podľa názoru ústavného súdu učinil okresný súd svojím rozhodnutím zadosť.

42. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej relevantnej spojitosti medzi posudzovaným druhým napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, totožnosť námietok sťažovateľky, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

43. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky vrátane jej návrhu na odklad vykonateľnosti druhého napadnutého uznesenia okresného súdu v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2018